

Бернд Улбрих

Оцелелите

Сатурн се издигна над невидимия хоризонт. Планетата се носеше над него бавно, лениво, като мехур в гъста течност. Това бе най-красивото, което Катен бе виждал някога.

Сега брюнетката танцуваше с Бейли. Преди това, вдигайки рамене, тя се бе отдалечила, след като Катен не бе обърнал внимание на поканата ѝ. Тя не правеше лошо впечатление. Изглежда, беше от хората, които знаеха всичко. А и кой ли не знаеше всичко: най-ниско разположения град в света, най-южната автострада? Той не завиждаше на Бейли.

Този рус, загорял смелчага я бе притиснал здраво, ръката му се плъзгаше бавно и нервено по гърба ѝ. Катен се подсмихна. Бейли бе просто ненаситен. За миг погледите им се срещнаха. Бейли се усмихна, но очите му останаха студени. Нито приглушената, дрезгаво вибрираща музика, нито момичето променяха вида му.

Катен плъзна поглед по тръпнешното танцуващо множество. Когато намери това, което търсеше, се върна към Бейли. Те си подхождаха много – черното лъскаво маце и русият пират.

Впрочем и Катен харесваше Бейли – как бе организиран това, как мислеше за всичко. Винаги измисляше нещо, успя да осъществи дори това пътуване до Сатурн. За него като че ли нямаше забрани. Действаше естествено и непринудено. Когато срещнеше неразбиране, вдигаше отегчено рамене. Въпреки това се наслаждаваше на удивлението, което предизвикваше. Това не беше убегнало на Катен. Талантът и страстта му към атракции му бяха създали славата: когато си с Бейли, винаги нещо се случва.

Повечето от хората бяха дошли, защото в края на седмицата на Земята им беше скучно. Надяваха се да преживеят нещо вълнуващо или поне да прекарат няколко часа с някой интересен тип. Цяла дузина момичета бяха хлътнали по Бейли, но той се измъкваше от всичко, което заплашваше да продължи повече от една вечер. Така беше свикнал.

Катен се беше наситил и вече не искаше нищо. Може би причината за това беше Лара. Той не бе сигурен. Погледът му бродеше сред танцуващите. Лара я нямаше. Не беше я виждал от сутринта. Тя не излизаше от мислите му. Господи, но защо тъкмо тя? Представата за кокалестото ѝ тяло, за тъмната ѝ коса го изпълваше по своеобразен начин с плътско желание. Озадачен, той искаше да се отърси от възбудата, но тя не изчезваше, сякаш бе част от самия него. Всички лъкатушни пътища на възбуждането му отново и отново водеха към нея. Момичето със студентското име Лара беше желано, но му се струваше недостижимо. Копнежът по нея запълваше, макар и само за миг, празнотата, която осъзнаваше

едва сега. Години по-късно, а може би и след месеци, дни, дори секунди самият този копнеж щеше да се превърне в празнота. Така поне предчувствуваше той и си мислеше: „Трябва да я намеря.“

Бейли му смигна и изчезна с брюнетката. Лека-полека дансингът се опразваше. След няколко часа всички отново щяха да бъдат тук, доволни, гладни, шумни. Винаги ставаше така – един започваше и това действаше като искра.

Катен внимаваше да не пропусне кой излиза от куполообразното помещение. Когато почти всички излязоха, напрегнатото очакване го напусна. Сега седеше съкрушен, потънал в своето отчаяние. Ако имаше силата да унищожи себе си, кораба, Лара, музиката, би го сторил. Не можеше да ѝ забрани да се забавлява. Какво знаеше той за нея? Може би това, което смяташе, че изпитва, бе само плод на въображението, истерия. То не водеше до никъде. В своето самосъжаление той се почувства глупав. Необходимостта да бъде сам смъкваше от него всички предпазни воали.

Наоколо му все още имаше неколцина, които слушаха музика и се излежаваха мързеливо, с притворени очи. Катен се отпусна на меката седалка. Сатурн беше изчезнал. Над него всичко бе черно, само една звезда едва-едва проблясваше. Той чувства известна сигурност в тази бездна. Самотната звезда бе като светла точка в цялата непрогледност на мрака. Трепкащата ѝ светлина освети тревогата му отново. Той се откъсна от тази гледка и реши да отиде на кино или на театър, да хапне нещо особено вкусно или пък просто да се наспи. Хрумна му да поплува, но остана на мястото си, като че ли чакаше нещо.

Едно от момичетата се нахвърли върху него. Беше горещо, целуна го. Промъкна ръката си между бедрата му. Той отново се сети за Лара. Но това вече не го безпокоеше, тъй като беше убеден, че ще я потърси. Сутринта той я беше оставил по навик да си тръгне, а не защото искаше да се отърве от нея. Заключение не промени нищо, просто изясни положението и въпросът, както и преди, остана без отговор – защо бяха останали заедно цялата нощ?

Момичето седна в скута му. Имаше хубавко лице и привлекателна фигура. Когато чувства, че той го желае, то се отпусна напред и опря гърди до лицето му. Кожата му ухаеше на топло и приятно, но не беше това, което му липсваше. Лара. Мисълта унищожи всичко. Момичето забеляза това с въздишка и разочарование.

Катен бутна с крак съседа си. Сепвайки се, той схвана положението и придържа момичето към себе си.

Катен се запромъква между табуретки и кресла към другата страна. С изключение на двама закъснели в тази част нямаше никой. Спря разочарован пред енергийната преграда. Съседът му и момичето също бяха изчезнали. Опръзнено от хора, помещението – открито отвсякъде като връх на тясна, безкрайно висока планина – изглеждаше странно. Как бе попаднал тук? Чувстваше се до болка сам. Копнежът му по Лара се усилваше. Тръгна като сомнамбул от стол на стол, от кресло на кресло, за да открие поне следа от нея. Завладя го мисълта, че никога повече няма да я види. Бе оставил времето да тече безсмислено. Естествено, тя беше с Браун или с Пъг-ди. А може би и с Бейли? Имаше ли значение? Всеки ползваше това, от което се нуждаеше: указание за употреба! Той действаше. Не бе го открил Бейли, но затова пък го владеше превъзходно.

Възхищаваше ли се от Бейли? От начина му да остава безразличен към това, което иска. От неговата естественост, от чувството му за превъзходство? Какво беше това чувство? Самовъзхищение или удивление на другите от него? Той се бе оплел в мислите си като в лабиринт, бягайки от отговора. Той чувстваше, че стои над повечето от хората на борда. Арогантност ли бе това? Поклати глава. Това ли го свързваше с Бейли, или то бе някаква илюзия? Не би ли могъл той да бъде Бейли? Случайно ли бе, че не заемаше неговото място? Не! Тогава какво го възхищаваше у него? Какво го отличаваше от Бейли? Бяха се наслаждавали на едни и същи удоволствия, може би бяха притежавали едно и също момиче. Да се организира тази експедиция не бе никакъв проблем. Но той не би се заел с това. Ето тук се криеше отговорът: Бейли се нуждаеше от публика. Тя приемаше всичко с благодарност, ръкопляскаше. А той ѝ се надсмиваше; той я беше дресирал. Тя реагираше машинално. Кукли и кукловоди. Нямаше съмнение за кого е удоволствието, истинското удоволствие. Бейли бе свободен.

Катен чувстваше, че това не е той, усещаше се потиснат от себе си, от своите ограничаващи връзки. Привидната алтернатива го обезпокои. Би трябвало да има някакъв изход. Изход ли? В ушите му звучеше подигравателен смях. Изход – от какво? Бейли беше забавен, макар и малко студен. Такива бяха в една или друга степен всички. Бейли им доставяше удоволствие. Какво повече им беше нужно? Да надзърнат зад кулисите? Но кой се интересува от двойното дъно? Главното беше ефектът: зайци в цилиндър.

Когато погледите им се срещнаха, Катен откри в очите на Бейли вълча бдителност. Въпреки това и от двете страни личеше известна

симпатия. Внимаваха обаче да не нарушат определената дистанция.

Катен предполагаше, че зад любезната фасада на Бейли се крие сурова категоричност. Може би Бейли беше гений? Предположението разкъса обръча на гонещите се мисли.

До момента, в който се появи Лара, Катен си запълваше времето с различни момичета. Повечето бяха мили, интелигентни, хубави. Понякога разговорът се прехвърляше върху Бейли. Но той ги интересуваше дотолкова, доколкото личността му бе свързана със събитията. Когато въпросът излизаше извън тези рамки, интересът им спадаше. Усмиваха се и започваха отново да говорят за общи неща. Понякога разговорът въобще не потръгваше. Това може би се дължеше на краткостта на срещите. Но защо с Лара не беше приказвал за Бейли и защо забелязваше това едва сега? Причината не бе във времето. Те въобще разговаряха малко. Но това мълчание не беше мъчително.

Катен стана и се запромъквя през полутъмното помещение. От Вселената го делеше само тънката преграда на едва осезаема енергия. Подът под краката му леко вибрираше. Капсулата летеше към астероидния пояс, след няколко часа щяха да преминат орбитата на Марс. Погледът на Катен се зарея в безкрайността, потърси опора, върна се, срещна Лара.

Тя лежеше почти по същия начин, както и през нощта, когато се бяха запознали на Титан. Може би това бе любимата ѝ поза. Беше отметнала глава назад и се взираше нагоре, леко отворила уста. Очите и зъбите ѝ изглеждаха като независещи едно от друго отражения сред безразборни линии. Лицето ѝ, потъмняло от сумрака, бе някак напрегнато. Като че в нея се таеше сила, която тя с усилие трябваше да обуздае.

Катен коленичи до нея. Сложи ръка на рамото ѝ. Докосването веднага го възбуди. Мислеше, че е невъзможно тя да не изпитва същото.

В зениците ѝ се отразяваше тънък светлинен лъч. Без да го погледне, тя попита:

– Ти ли си? – беше обикновен въпрос, който не изисква отговор.

Сдържаната ѝ мълчаливост го направи несигурен. Ръката му се плъзна надолу, докосна бегло гърдите ѝ.

– Бях те загубил. Къде беше? Търсих те.

Тя знаеше, че той послъгва, но се засмя.

В каютата му нахлу здрачната светлина на далечното слънце. Телата им се отделиха едно от друго, почиваха изтощени, отпуснали глави

върху потни ръце. Той жадно вдъхваше миризмата на нейната кожа, дишаше дълбоко и равномерно. После помежду им затрептя нежен шепот, подобен на пращящо пламъче, и отново замря.

Той мислеше, че тя спи, когато чу въпроса ѝ:

– Защо ме търсеше?

Бе изненадан, каза, противоречейки си, бързо, за да прикрие смущението си:

– Не съм те търсил.

– Наблюдавах те.

Какво искаше тя? Присмиваше ли му се? Той не знаеше какво да отвърне, за да не се изложи. Твърдостта в гласа му бе неубедителна.

– Защо питаш?

Тя се поколеба:

– Никой никого не пожелава истински.

Плахостта в думите ѝ породила у него особено чувство на лекота.

– Ние сме изключение. – Този път сигурността му беше неподправена.

Тя се усмихна внимателно и прикрито, така че почти не се забеляза. В каютата беше достатъчно светло обаче, за да му направи впечатление. Той осъзна завладяващото го напрежение едва сега, когато то замря.

Тя запита:

– На мене ли се смееш?

Той поклати глава:

– Странно, и двамата сме се страхували от едно и също нещо.

Усмивката ѝ се очерта по-ясно.

В този момент тя му се стори по-близка, отколкото целия му досегашен живот. Той усещаше топлината ѝ, кожата ѝ бе кадифена, в учудващ контраст с момчешката мършавина на тялото ѝ. Всяко друго възприятие изчезна, завладя го състояние на пълна независимост от околния свят. За дълго нищо не смущаваше тяхното уединение.

Корабът прелетя астероидния пояс, без да намали огромната си скорост. Водещият лъч го връщаше уверено назад към Земята.

През прозореца се прокрадаваше ярка светлина и се губеше между мебелите. Непрекъснато припламваше безшумно. Космическата капсула напредваше сред нажежени облаци, оставяше след себе си следи от разбити астероиди. Корабът бе съвършен, възпламваше в себе си напредка на човечеството, напълно автоматичен, най-висша, последна дума на човешката цивилизация.

Катен се протегна, ставите му изпукаха.

– Бихме могли да се изкъпем – каза той. – След половин час басейнът ще е претъпкан. – Поиска да се надигне.

Лара се засмя, търкулна се върху него и започна да го целува. Нейната нежност и детинска палавост му бяха приятни. Той се отдаде на омайващото чувство, че е причина за тази нежност. Но не изпита суета.

– Какъв уикенд! А аз почти се бях отказала – беше щастлива като в приказките, – ти, този кораб, въобще всичко. Представяш ли си, нямаше да дойда! Чудовищно! – Засмя се и го погъделичка. – Отвратителна овца съм, наистина отвратителна. Като си помисля само, че не исках да дойда.

Катен я ухапа по ръката.

– Ох! Но беше доста скучно, знаеш ли, а Бейли в края на краищата е мило момче.

Нещо го смути. Не това, че тя намираще Бейли мил. По-скоро то-нът й. В гласа й прозвуча нещо неуловимо, обезпокояващо. Естествено, Бейли беше мил.

Тя се притисна към него:

– Хубаво е. Хубаво е, когато човек има всичко. Този кораб. Не липсва нищо. Бейли е гений.

Катен изтръпна. Беше чакал удобен случай да заговорят за Бейли и сега случаят сам се предлагаше. „Въобразявам си. Не съм я виждал никога с него.“ Обърна се по корем и простря ръце встрани. Бейли притежаваше талант, не беше гений.

В последно време тези излети намаляха. Нямаше вече нищо ново. Марс е скучен, на Луната не можеш да се движиш свободно.

– Той е гений – повтори тя с бодър тон. Катен поклати неволно глава.

– Знае някакъв трик или пък има връзки с водещата централа. Разбира се, че има връзки. Освен това е вманиачен. Той *трябва* да нарушава забраните. Това е негова страст.

– Без него не бихме излезли извън орбитата на Марс. Как постига всичко това?

Нейното възхищение сломи протестите му, остави у него вибриращ резонанс като докосната струна.

– Той премята централата – отвърна Катен грубо, – без всякакви задръжки.

– Не, не – възпротиви се тя, – той е по-хитър. Не рискува напразно. – Това прозвуча хладно, иронично. Катен пое дълбоко дъх.

Беше почти склонен да вярва в някаква илюзия. Защо да не й

повярва, че не вижда у Бейли нещо повече от това, което бе споделила с него?

– Но откъде познаваш Бейли?

Стори му се, че отговорът ѝ закъсня със секунда.

– Не зная. Просто го познавам. Малко хора ли се познават?

– По дяволите – каза той, – но ти трябва да знаеш откъде го познаваш.

– Толкова ли е важно това?

Неговото „не“ бе погълнато от пронизителния писък на алармения звънец.

На стенния екран се виждаше далечна движеща се точка. Гласът на корабния кибернет бе с една октава по-висок от обикновено и това изостри вниманието им.

– Непознат, изкуствен обект в сектор 2-2-2-q-N! Пресичане на орбитите след 31,385 минути. Движението не е ускорено, няма топлинно излъчване! Липсва радиовръзка! Унищожаване след 4,7 минути! В противен случай – сблъсък! Край!

Лара се засмя игриво:

– Виждаш ли, сега ще дойдат извънземните и ще ни излапат. Гигантски паяци или нещо подобно. Първо тебе ще схрускат.

Посегна към косата ѝ, за да я накаже Но тя бе твърде къса, за да я дръпне. Двамата избухнаха в смях, който разпръсна надвисналото в помещението напрежение.

„Не – помисли си той, – не е нищо друго освен глупаво въображение.“ Погали я нежно по главата. Гласът на корабния кибернет, изглежда, не достигаше вече до тях.

– Засеченият обект е от земен произход.

Катен хвана Лара за рамото.

– Аварирал кораб! Това може да е само аварирал кораб!

Тя реагира така, като че ли знаеше точно какво иска той.

– Увеличение!

Картината на екрана остана непроменена. Постепенно светещата точка в центъра започна да се изяснява. От трепкането се оформиха контури. Тя задейства паметта.

– Нищо – отвърна автоматът.

– Може би е по-стар – прошепна Катен.

Тя увеличи темпоралната граница на кибернетичната машина и повтори въпроса. Отговорът дойде незабавно:

– Обект в сектор 2-2-2-q-N, космически кораб, клас Тирус,

построен 2150 година. Задача на екипажа: изследване на външни планети. Численост на екипажа – двадесет души. Електродинамично задвижване, дължина 351 метра, максимален диаметър 43 метра.

– Състоянието му?

– Няма енергийно излъчване. Няколко пробойни. Вероятна причина – сблъскване с метеорит.

– 250 години – промълви Катен, – представяш ли си?

Лара поклати неопределено глава.

– Ела! – Катен навлече бързо панталоните и ризата си, изхвърча навън, без да чака. Аларменият звънец в коридора прониза слуха му. Освен тях като че ли никой друг не обръщаше внимание на опасността. Коридорите бяха празни. Зад себе си чу шляпането на босите крака на Лара.

Огромният панорамен екран в залата светеше ярко. Контурите на обекта отчетливо се открояваха на фона на Вселената. Имаше типичната форма на строените по онова време реактивни ракети, елипсовидни, с тъпа кърма, окръглен нос и стабилизиращи плавници. Дори можеха да се забележат две от пробойните.

Катен наблюдаваше картината с интерес. Лара пристъпи безмълвно до него.

– Обектът блуждае из колизионната зона – предупреди кибернетът.

– Унищожение след две минути.

Катен обикаляше около масата нервно, натискаше клавиша до болка:

– Бейли! Защо никой не се помръдва?

Лицето на Бейли се появи на малкия екран. Гласът му звучеше безучастно:

– Чух. Искаш да си натресеш стария сандък ли?

– Не дрънкай глупости! – Катен ядосан търсеше начин да убеди Бейли.

– Бил ли си някога на такова нещо?

Бейли повдигна вежди едва забележимо.

– О, имаш право. Точно това е атракцията, която липсва на нашия рейс. Но кой е отговорен за смущението? – той се засмя и изключи.

Миг по-късно влезе в залата. Катен изключи алармения звънец и забави унищожаването. Къси, пронизителни звуци разчленяваха времето на секунди.

Бейли се приближи до пулта и даде заповед за промяна на курса:

– Обектът да не се унищожават. Разстояние две хиляди метра.

Лека-полека всички се събраха в големия шлюз. Някои още не бяха разбрали за какво става въпрос. Бейли описа случая с няколко думи. Лицата им се проясниха. Всичко обещавахе да се обърне в сензация. Няколко момичета квичеха възбудено.

– Кой ще дойде? – попита Бейли, съпровождайки въпроса си с широк жест.

Никой не искаше да пропусне такъв случай.

– Някой трябва да остане на борда – каза Катен.

– Защо? – гласът на Бейли прозвуча остро. – Аз мисля, че не е необходимо.

– Защо не останеш ти? – подвикна някой на Катен. Катен вдигна рамене и замълча. Докато затваряха шлемовете си, той срещна погледа на Лара. Тя премигваше кротко. Тихият ѝ глас се откри сред цялата лудница:

– Та какво може да се случи? Тук всичко е автоматизирано.

– Добре де. Глупаво е от моя страна – отвърна Катен.

Разбира се, че никой не ще пожелае да остане. Истински аварирал кораб не беше виждал никой. Освен тези, полираните, в музея. Беше му ясно. Бе овладян от едва удържимо напрежение, което не можеше да понесе мълчаливо:

– Може би остарявам – засмя се той. – Имаш право, тук няма нужда от нас.

Докато въздухът се изсмукваше, се държаха за ръце. Нейното едва доловимо притискане разбуди у него фантастични картини на удоволствие. Колко отдавна не е сънувал онези детски сънища, които го издигат като герой в собствените му очи. Той погледна към нея зад визьора на шлема. От този ракурс скулите ѝ изпъкваха силно и правеха лицето ѝ още по-изпито; устата ѝ изглеждаше твърде голяма, устните твърде пълни за това малко, нежно лице. Обзе го желание да я докосне.

Планерите безшумно летяха над бездната. Бяха се наблъскали по десетина в откритите превозни средства. От приемателите на шлемовете се чуваше неразборията на гласовете им. Някой извика:

– Може би там бродят духове! Или пък обикалят старци с дълги бели бради!

Надигна се вълна от смях. Обадиха се и други гласове. Изведнъж всички заговориха един през друг. Разказвана приглушено, историята за Вечния кораб, който трябвало да кръжи сред звездите, понеже екипажът му забравил формулата на родната си планета, се промъкваше между откъслечните фрази. В отговор отекваха кресливи викове и зловещ

смях.

Към данданията се прибави и шепот, който премина в мълчание, докато поточетата на отделни изречения не възвестиха нови порои, които се изляха в тътен.

Капсулата изоставаше. Катен вече можеше да различи с просто око разкъсаната броня на разбития кораб. Огънатите подпори, безредно преплетените тръби и стърчащите от корпуса плочи приличаха на животински лапи. Струваше му се, че те тръпнещи дебнат плячката, готови да се вкопчат в беззащитните тела на планерите. Никога не бе виждал такова внушително унищожение, чието продължение бе само поотложено, но всеки момент можеше да започне отново, за да ги помете в бесен вихър. Можеха да бъдат погълнати безмилостно в пастта на някоя разрушителна машина. Представата предизвика у Катен страх – всепоглъщаща, разкъсваща, разсичаща машина. Тук бе бушувал ураган, бе вилняло чудовище. Това не можеше да бъде естествено. То обикновено бе хубаво и приятно. Никога не бе имал повод да се съмнява в учителите си. Отчаян затърси из паметта си мили земни картини, за да сравни гледката. Въпреки това напредваше непрекъснато, губеше почва под краката си и въздухът не му стигаше. Обгърна Лара с двете си ръце.

Планерите се носеха като святакчи насекоми. Бейли заповяда да кацнат някъде един до друг. Плъзнаха се през един неизвестно откъде появил се отвор. Всички се надпреварваха да търсят най-хубавия сувенир.

Катен се опита да различи нещо в тъмнината. Някъде имаше движение. Лъчът на бордовия прожектор се разсейваше, местеше се назад. Упорито, сякаш се опитваше да намери изгубеното си преди двеста и петдесет години равновесие, една свободна подпора се въртеше около собствената си ос. Това повтарящо се движение навя на Катен безутешност, като че ли последният жив след нещастиято беше той, като че двеста и петдесет години не бе гледал нищо друго освен предупредително заканващия се пръст.

Той прегърна Лара през раменете, вложи цялата си сила в дланта си, но въпреки това усети само жилавата тъкан на предпазния ѝ костюм, който покриваше кокалестото ѝ рамо. Тя не забеляза нищо и потръпна едва когато той прошепна:

– Дали са загинали всички?

Напуснаха планерите и се скупчиха около Бейли, възторжена тълпа от предпазни костюми, люшкащо се множество от шлемове.

– Всички да останат по двама! Заповед! – изрече Бейли.

– О, о, шефе! – извика някой пресилено високо.

Гласът на Бейли не се промени.

– За този, който не следва нарежданията ми, се предвижда арест.

Смехът заглъхна. За миг се възцари учудено мълчание. После някой каза:

– Можеш да развалиш удоволствието на човек.

– Това вече не е удоволствие – каза Бейли меко. – Ще влезем в кораба през една от пробойните. Там останете най-добре в незасегнатите секции. Иначе можете да правите каквото си искате. Въпроси?

Заизкачваха се в нестройна колона по двама към отвора, около който бяха струпани парчета метал. Прожекторите бляскаха като ланцет в рана. Едва когато стигнаха до оста на кораба, се усети изкуствено приповдигнатото им настроение. Въпреки това първите не посмяха да нарушат заповедта на Бейли и шегувайки се кисело, чакаха последните, а съвременно оглеждаха местността, да не би да изпуснат нещо.

Изостаналите настигнаха групата. С неумолима настойчивост Бейли изреди още няколко правила за поведение, които се сториха излишни дори и на Катен. За момент той помисли, че Бейли се тревожи за непредвидените последици. Но какво можеше да се случи? А освен това Бейли не беше човекът, който трябваше да дава нареждания. И без това повечето, прикрити в сигурността на предпазните си костюми, почти не обръщаха внимание на изискванията на Бейли. Наблюдаваха с интерес коридора, който се губеше в дълбините на кораба.

Силният глас на Бейли ги сепна. Зъбите му святкаха зад визьора.

– Вие сте ненараними, костюмите ви са невредими, но въпреки това внимавайте!

– Какво искаш, татенце! – възропта един глас. – Едва ли някой дух ще стреля с картучница. Като че ли не знаем кое е опасно.

Първите вече вилнееха из коридора, доколкото им позволяваха магнитните обувки. Бяха тромави като мечоци, но безшумни като на ням филм. Само от металните стени се носеше тихо, равномерно бучене, което нахлуваше с вибриране през подметките и достигаше до ушите едва-едва, като глух напевен звук.

Катен и Лара се държаха за ръце, движеха се бавно, пипнешком. Притискаха се един към друг, за да пропуснат други край себе си, раздавачаха се отново, смееха се на суеверния си страх. Вслушваха се в подвикванията на останалите. Бяха последни, но това не ги смущаваше.

Коридорът пред тях бе незасегнат. Там, докдето стигаше светлината на прожектора, стените проблясваха мръсносивокафяви.

Разклоненията потъваха като черни бездни в главната галерия, а в нейните дълбини неспокойно припламваха светлините на останалите.

Катен и Лара се наслаждаваха на усамотението, което изостряше сетивата им до свръхчувствителност. Усещаха и най-малкото потръпване на ръцете си, най-незабележимото им движение. Надяваха се, че предпазните костюми няма да попречат дори и на най-лекото докосване.

Ограничени в малкия кръговрат от кислород, топлина, влажност, тази надежда бе за тях четвъртият необходим компонент.

Колебливо се доверяваха на непознатата, застинала среда. От време на време погледите им се срещаха и те се усмихваха зад сигурното прикритие на шлемовете си.

– Защо се смееш? – запита тя.

– Ти пък как разбра?

– По очите ти.

– Въобразяваш си.

Тя се засмя и го пусна. Обувките ѝ се отделиха от пода и тя заплува из коридора. Той не успя да направи този номер, последва я тромаво, хвана я за единия крак и я придърпа надолу към себе си. Обгърна тялото ѝ, но самият той загуби опора и така вкопчени един в друг, се заиздигаха нагоре. Удариха се в тавана и полетяха надолу, леки като силфиди. Играта, им достави удоволствие и те я повториха няколко пъти, докато най-накрая се озоваха прави, залепени един до друг, бездиханни от радост.

Бяха преодолели по-голямата част от главния коридор. Нито отпред, нито зад себе си виждаха някого. Другите сигурно се бяха откъснали.

От сумрака на галерията изплува неясен човешки силует. Те спряха уплашени, застигнаха, не смееха дори да дишат.

– Какво е това? – прошепна Лара. Предпазливо изминаха още няколко метра.

В средата на помещението висеше неподвижно старинен космически костюм. Ръкавите и крачолите бяха издути, гърбът – неравен.

– Дали има някой в него?

– Може и да е мъртъв – отвърна Катен тихо.

Внимателно, сякаш всеки миг очакваше някакво отбранително движение, той хвана костюма за гърба и го обърна.

Шлемът беше празен. Отдъхнаха си. А можеше и да не бъде. Те не знаеха как се бе случило нещастieto, дали навремето корабът е бил намерен и мъртвите прибрани.

Тази среща охлади ентузиазма им.

– Трябваше да се върнем – забеляза Лара. – Тук са загинали хора все пак. – Тя го погледна уплашено. – Разбираш ли, оттогава нищо не се е променило.

– Навсякъде по света са умирали хора – отвърна Катен. – Днес там са построени къщи или растат дървета.

– Тук времето е спряло – каза тя.

Чрез приемниците си долавяха веселото настроение на другите.

На силната светлина на прожектора лицето на Лара изглеждаше бледо.

– Можеш ли да ми кажеш на какво толкова се радват онези? – попита тя. – Зад тази стена може да има мъртвец, там друг, по-нататък също.

– Положително са прибрани – каза Катен, – положително. – Опитва се да изглежда сигурен. Не искаше да се връща при другите. Щеше му се да открие нещо. Не знаеше какво точно. Въображението му летеше към нещо ново, тайнствено. Трябваше да бъде нещо, за което никоой досега не е говорил с него, нещо, което никоой не бе чувал. Може би нещо ужасяващо.

– Остави ги, не се грижи за тях! – Той хвана Лара за ръката.

Продължиха бавно, само от време на време плахо се оглеждаха и се притисаха толкова близо, колкото им позволяваха костюмите. Викове-те заглъхваха, чуваше се шепот, сякаш шумът замираше, но внезапно ги заливаше отново. Бяха им толкова далечни, като че идеха от друг свят.

– Катен – обърна се Лара към него, – те всички са измрели. Не е останал нито един жив.

Той не знаеше как точно да реагира на нейната меланхолия.

– Летенето в Космоса тогава е било опасно. Какво значение има дали е загинал един или всички? Колко тежки са били костюмите им! Нетрайни. Мисля, че по онова време са били изживени и последните приключения.

– Не зная – вметна Лара. – Приключения ли?

– Ще ви бръмнат ушите – обади се изведнъж някой – и ще получите кошмари от философстване. Те са си виновни, че са рискували да летят с такива таратайки из Космоса. Мегаломания.

– О-о, я си затваряй устата! – отвърна Катен ядосано.

Другият започна да се смее глураво.

Намалиха мощността на шлемовите си приемници до минимум. Това беше забранено, но искаха да останат сами със себе си. Шумовете и

изявленията на останалите заглъхнаха, чуваше се само едно неопределено ромолене. Останаха само със собствените си гласове, с диханието си.

– Знам какво искаш да кажеш – рече Катен, – те са ни проправили път, жертвали са се за нас. Но винаги е било така.

– Днес за нас това е игра – каза Лара.

– Точно това имам предвид – продължи той изненадано. – Авантюра! – Тонът не подходеше на възрастта му. Огорчението му беше малко превзето. Той самият го забеляза и подхвърли насмешливо:

– Най-много да бяхме счутили някой крак при танците... Корабът е неразрушим, напълно автоматичен, съвършен. Заобиколени сме от съвършенство. Нищо не може да ни се случи.

– Звучи така, като че ли ти се иска обратното.

– Просто винаги всичко става така, както е запланувано. Винаги – възпротиви се той. – Мисля си, че някога трябва да се случи нещо, което никой не е предвиждал. Нищо повече.

– Но защо? – въпросът прозвуча твърде наивно, но той усети провокацията.

– Знаеш какво имам предвид. – Катен проряза нетърпеливо въздуха с ръка.

– Да.

– Тогава защо питаш?

– Искам да бъда сигурна. – В гласа ѝ се прокрадваше иронична нотка.

– Е, и?

– Мислим по един и същи начин.

– Сега вече спокойна ли си?

– Абсолютно.

Засмяха се с облекчение, като че ли бяха преодолели заедно някаква трудност.

– Това трагично ли е или комично? – каза Катен. – Ние сме едва по на двадесет и вече знаем, общо взето, какво ще ни се случи в следващите осемдесет години.

– Това е съвсем нормално – бе по-скоро иронична, отколкото сериозна.

– За някои това е кошмар.

– Ти си изключение – изстреля тя още една подигравка. – Повечето искат да знаят какво ги очаква утре. По възможност до най-малките подробности. Риск няма.

– Но защо се натискат да пътуват с Бейли?

– Един вид спорт за профилактика – отвърна Лара. – Изненади в края на седмицата.

– А ние? – попита, Катен.

– Вероятно не е много по-различно – отговори тя.

– Аха.

– Разбира се, аха.

– Всеки ден, това не е нищо, така ли? А напрежението?

– По-сериозно казано – отвърна Лара. – звучи по-добре – ефективен живот, оптимално използване.

– Отдавна не съм чел вестници – отбеляза Катен. Тя се засмя.

– Ще се видим ли на Земята?

Тя млъкна внезапно.

– Да – провлечено отговори тя. Беше доволна.

– И не си изненадана?

– Друг отговор ли очакваше?

Прииска им се да се прегърнат, но не успяха. Отново се хванаха за ръце и тръгнаха трмаво по коридора, почти забравили къде се намират. Мъртвите, разрушеният кораб избледняха и се превърнаха в съновидения. Капсулата, Бейли, другите останаха някъде далече.

Съществуваше само този кораб без начало, без измерения, известен само с едно – щеше да ги изведе в просторна, светла долина, на брега на необозримо езеро; щяха да си построят къща, лодка. Първо светлината щеше да се види като ярка точка, после щеше да нараства и да разкъсва мрака със струящ поток от лъчи.

Пред тях нещо проблесна, сиянието се разсея в ослепително отражение.

Металът блестеше непокътнат. Над ръчното колело на стоманената преграда имаше табела с надпис „командна зала“. Катен се опита да завърти колелото. Удаде му се без усилия.

– Може би трябва да уведоим Бейли – каза Лара.

Увеличиха мощността на апаратите си на нужната величина. Заля ги лавина от звуци. Сред възторжените възклицания можеше да се различи и някаква караница. От хаоса се откри силен вик:

– Да живее Бейли!

Останалите го подкрепиха и гръмко поздравиха организатора на събитието.

Шумотевицата вече беше затихнала, когато Бейли взе думата без следа от вълнение:

– О кей, о кей, приятели, но трябва да мислим за връщането.

Надигна се многогласен протестен вой. Някой каза:

- Имаме кислород за още четири часа.
- И въпреки това – отвърна Бейли – нито минута повече.
- Протестираме – каза тържествено същият глас.
- О кей – отвърна Бейли спокойно, – без мене.
- Бейли! – извика Катен. – Къде си?
- Ти ли си, Катен?
- Намерихме командната зала. Преградата е спусната.
- Къде се намира тя?

Катен обясни.

– Чува ли всички? – извика Бейли. – Ще се съберем всички там. Веднага! – Острият заповеден тон беше излишен; в отговор дойде спонтанно съгласие.

В дълбочината на коридора мяркащите се светли точки се умножаваха, сливаха се в едно-единствено голямо петно.

Катен и Лара усетиха шумната орда от прииждащи гласове, които задаваха въпроси високо и нетърпеливо.

- Открили сте нещо необикновено?
- Бяхте ли вече вътре? – попита нетърпеливо страхлив глас.
- Какво чакаме? – извика някой.
- Мене – чу се гласът на Бейли. Той се проврва напред и застана до Катен.

– Поне за момент не се дръжте като тъпна идиоти – каза той. Почака, докато смехът отшуми.

– Това е първата спусната преграда, която намираме. Тя трябва да ни накара да се замислим.

– Да се помолим! – прокълнтя един мощен глас.

– Не съм те питал – Бейли остана безлично любезен. – Ние тримата – той обгърна Катен, Лара и себе си с жест – ще тръгнем първи. Макар че няма вероятност да намерим нещо по-различно, отколкото досега. Индикаторите сочат нулата. Значи няма атмосфера. Но все пак това е залата.

– Аха – обади се един глас, – само вие искате да се...

– Не дрънкай много – отвърна Бейли без особено вълнение.

Катен завъртя ръчката на колелото до отказ, след това тримата отместиха тежкия панел.

Непосредствено зад входа намериха първия мъртвец. Лежеше по гръб, като че ли готов да стане всеки момент. С широко отворена уста, засъхнала кървава пяна около устните му, той се бе втренчил в

идващите. Ужасени, Катен и Лара отстъпиха встрани. Катен не можеше да откъсне поглед от него и когато продължи нататък, все му се струваше, че трупът го следва с очи.

В залата откриха двадесет мъртъвци. Седяха като експонати от изложба на восьъчни фигури в креслата на командния състав. Смъртта бе заварила някои по средата на жеста. Мъжът на командирското място бе вдигнал ръце, като че ли се отбраняваше; някои от лицата бяха обърнати към него, други се бяха навели съсредоточено над уредите.

Катен спря на входа съвсем близо до Лара, с ръце на раменете ѝ. Той усещаше, непреодолимата близост като болезнено притискане. Опита се да поеме дълбоко въздух, за секунда помисли, че ще се задуши, и издишвайки, опря гърди в гърба ѝ.

Тя не изпитваше ужас от мъртвите. Но те двамата бяха на възраст, когато смъртта е още много далеч и изглежда като нещо, което не принадлежи към живота. Срещата с нея предизвикваше само плахост, която се изпитва пред непознаваемото.

Бейли разгледа подробно залата.

– Имали са противоречия по всяка вероятност.

– Може да са предполагали какво ги очаква – прошепна Лара. – Може би уредите им са посочили часа на тяхната гибел и те са били безпомощни пред нея.

– Безпомощни като мухи – каза Бейли. – Така е било по-рано.

– Ела! – извика го Лара. – Хайде да изчезваме. Това все пак е техният гроб.

– Добре – успокои я Бейли, – ние не им правим нищо. Останалите могат да дойдат. Внимавайте, пред входа лежи един. От залата да не се взима нищо. Ясно ли е?

От чакащите се изтръгна въздишка на облекчение, която заглуши възмущението на Лара.

Ярка светлина заля помещението и придаде на сцената характер на музейна зала. Всичко изглеждаше тревожно реално – моделите, апаратурата, посетителите – педантично подредени, аранжирани до последния детайл.

Групата тръгна сред мъртвите със същата увереност, с която бе тръгнал и Бейли. Движеха се любопитно насам-натам, докосваха това или онова, изразяваха категорични и нетърпящи възражение мнения. В непосредствена близост до труповете коментираха компетентно и делово произшествието, техническото състояние на съоръженията, както и проблемите на стартовия тласък преди откриването на гравитационни

неутрализатори. Развихри се оживена дискусия; всички те безспорно бяха образовани млади хора, на които училището бе дало много и които сега, на двадесет години, се намираха на прага на собствената си отговорност.

Катен все още стоеше с Лара близо до изхода, като че ли двамата бяха разделени от другите с непреодолима прозрачна стена. Не беше изненадан, поне не много. Вероятно тази стена съществуваше отдавна. Той се питаше защо не я бе забелязал по-рано.

Дочу гласове.

– Опасно е било преди, чисто безумие.

– Можем да се радваме, че вече не летим с такива яйчени черупки.

Такова нещо...

Смях.

– Бих искал да зная какво са си мислили по онова време – да изстрелват хора в такива тенекиени консерви в Космоса! Днес не биха намерили такива глупаци.

Смехът зарази и останалите. Звучеше интимно, а при това се познаваха едва от три дни. Този смях с право предполагаше наличието на еднакъв опит у всички: в миналото им нямаше различия. Място на тяхната младост беше едно и също – Земята. Целта на съществуването им – еднаква. Смееха се със самочувствието на млади хора, за които миналото не съществува.

С рязко движение Лара се обърна към Катен.

– С какво право тия дрънкат такива безсмислици?

– Може би имат право.

– Иде ми да зарева. При това повечето са ми симпатични.

Тъгата ѝ завладя и него. Той прокара ръка по рамо-та на предпазния ѝ костюм. След малко каза нерешително:

– Те нямат предвид това. – Но той самият не си вярваше.

Лара го погледна безпомощно:

– Може би наистина живеем в златно време. Нашата жертва в името на напредъка не заплашва съществуването и живота ни. Ограничава се в...

– Но защо? – прекъсна я някой. – За какво ни е автоматиката? Ще бъдем глупаци, ако не използваме прогреса. – Чува как той цъкна с език. – В края на краищата искаме да се наслаждаваме на живота.

Другият имаше право. Това ядоса Катен.

– Ти си идиот – извика той невъздържано, – проклет, безмозъчен идиот.

Другите не ги беше грижа за караницата. От монотонното жужене на разговорите се открои хладният глас:

– И защо? Не съм ли прав?

– Смятам – Катен търсеше думи, – че не би трябвало точно тук да казвам подобно нещо. – Веднага след това изказването му се стори не-лепо. Жалки приказки! Знаеше отговора предварително.

– Благоговение пред скъпите жертви? О, аллах! – Събеседникът му замлъкна, направил го бе за смях. Катен беше доволен, че не се познаваха.

В шлемовете им изведнъж нахлу ясно, ритмично бръмчене. На вътрешния обръч засвятка ярка светлина. Стана съвсем тихо.

Бордовият кибернет обяви тревога първа степен и призова пътниците обратно на борда.

Те хукнаха по коридора. Гласът на кибернета ги съпровождаше:

– Наблизо бързо метеоритно поле. Маневра за отклонение след четири минути.

– Да се разбие! – крещеше Бейли, задъхвайки се от тичането. – Максимална мощност! Да се разбие! Да се спре маневрата!

– Разбиването невъзможно – отвърна автоматът. – Масата е голяма: 1019 грама!

– Предпазна стена!

– Обектите са по-бързи: 50 км/сек – бе лаконичният отговор. – Маневра за отклонение след три минути!

– Маневрата се забранява! – извика Бейли отчаян. – Човешки живот в опасност!

– При забавяне – заплахата за кораба и хората – прозвуча непоколебимо отговорът. – Маневра след една минута!

Когато в тъмнината пред тях се появиха очертанията на пробойната, оставаха още седемдесет секунди. Първите започнаха да нахлуват с бързи и резки движения в засегнатата от метеоритите част. Пърхаха объркано на тъмния фон на Вселената – насекоми, впримчени в разкъсани паяжини. Свободната подпора се въртеше безпрепятствено като стрелка на вечен часовника.

Бейли спря бездиханен и се облегна на една тръба, стърчаща от стената...

– Назад! Назад! – Гласът му изписка фалцетно. Не го слушаха. За момент прожекторите им проблеснаха, но после и те изчезнаха.

Бейли се обърна и срещна погледа на Катен.

– Какво искаш? – изстrelя той. Думите му прозвучаха като сипкаво

съскане на спукан казан.

– Нищо – с едно махване на ръка Катен се отказа от въпроса си, преди още да го е задал. Какъв смисъл имаше да държи нравствени проповеди на Бейли? Виновен или невинен?

Гласът на Бейли звучеше както обикновено.

– Вече нищо не може да се направи. Трябва да чакаме тук, докато капсулата ни вземе. Настоявам за дисциплина; няма да продължи много. Ще ги съобщя за петимата в службата за сигурност.

– Ако загинат... – това беше гласът на Лара.

Бейли се обърна, без да отговори, и се вторачи в безпорядъка от разбити части. Навън безшумно се стрелна, проблясвайки, сянката на спасителния планер.

– Няма да успеете да стигнете до капсулата – извика Бейли. – Това е самоубийство.

Вместо отговор някой каза:

– Всичко на твоя гръб се пише.

Бейли се обърна стреснато:

– Аха, удоволствието свърши и сега си търсите жертва, така ли?

– Ти ни накара да прекратим орбитата на Марс.

– Държете се като деца – каза Лара. – Всички бяхме въодушевени, когато Бейли заговори за това.

– И все пак – настояваше гласът – той го организира. И партньорът му ще отнесе своето.

До Катен достигнаха одобрителни възгласи. Бейли ръмжеше ядно. Бе несправедливо да се отнасят по този начин с него. Ако го бяха послушали, всички щяха да бъдат в капсулата, когато заби тревогата. Той каза силно:

– Бейли е шефът, но вина носи всеки от нас.

Тълпата се развика подигравателно.

– Остави ги тези зяпачи – намеси се Бейли, – няма смисъл.

Гълчавата отшумя. В коварната тишина проехтя енергичният глас на Лара:

– Не се правете на луди, петимата сами са си виновни. Но мисля, че те или ще стигнат до капсулата, или ще успеят да се върнат. След два часа корабът ще ги прибере.

– Права е – обади се плах глас. – Бъдете разумни! По-добре да си уплътним времето. Става скучно.

– Имам идея – извика някой, – да отбележим празника на абсолютната нулева точка. Танци при нула градуса Келвин, и безтегловност.

Имам и музика за случая.

Предложението бе посрещнато с възторжени викове. Развилнях се. Някой беше открил помещение, което явно някога е било обща зала. Намираще се един етаж над командната зала.

– Идваш ли? – попита Катен.

Бейли го погледна студено, поклати глава отрицателно.

– Вървете напред. Имам да свърша още нещо.

– Бейли – обърна се Лара към него, – не бива да правиш това. Не бива да ги оставяш сами.

– Можеш ли да ми обясниш какво печелят от моето присъствие – изръмжа Бейли.

– Знаеш много добре какво имам предвид.

Катен усети някаква близост между тях, което го накара да изостри вниманието си. Може би се познаваха по-добре, отколкото Лара бе казала? Бейли се колебаеше. Изглежда, щеше да послуша Лара. Катен чакаше напрегнато. Не беше виждал Бейли да се поддава на влияние.

– Вървете – рече Бейли дрезгаво.

Катен наблюдаваше енергичното му, безстрастно лице.

– Изплъзваш се като риба, Бейли.

– Отивайте при другите – отвърна той равнодушно. – Там ви е мястото – обърна се и изчезна в един страничен коридор. След миг се скри и сянката му.

– Прекали – каза Катен. – Не очаквах това от него.

– Изненадан ли си?

– Малко. Нима ти не си?

– Не – прозвуча категорично отговорът ѝ.

– Познаваш ли го?

– Не повече от тебе – тя посрещна погледа му открито.

– Странно – промърмори той – кой е истинският Бейли, този там или някой друг?

– Няма истински Бейли – отговори Лара. – Никога не е имало. Нито веднъж.

– Била ли си влюбена в него? – попита Катен.

– Не – отвърна Лара. – Спах веднъж с него.

Той гледаше някъде из коридора.

– Възхищавах му се.

– Това е нормално – успокои го тя кратко. После го хвана за ръката.

Тръгнаха след другите. Коридорът отдавна беше празен. От слушалките се носеха все същите силни смехове и викове, които накрая

бяха заглушени от музика.

Катен беше доволен, че не е с тях. Музиката му се струваше неблагоприятна и досадна, при все че той обичаше музика. Искаше да бъде насаме с Лара. Но в тяхното положение щеше да бъде лекомислено да намалят звука на приемниците си.

– Какво ти е? – попита Лара. – Да не е заради мене?

Без да съобрази, че тя не може да го види, той вдигна рамене:

– Нима това са възрастни хора? – искаше да прозвучи безгрижно, но излезе сериозно и съвсем не снизходително.

– Те не си дават сметка за положението – каза Лара. – Та те не знаят никакви опасности. Просто не вярват в тях.

– И ти извиняваш всичко това?

В очите ѝ се четеше скрита усмивка.

– Трябва да убиват времето. Да убиват времето! – Той я гледаше ядосано, като че ли тя беше виновна.

Минаха бързо през командната зала. В подножието на стълбата Лара попита:

– Ами ако капсулата не дойде навреме?

Катен я погледна удивено:

– Но защо да не дойде?

– Може и да се случи.

– Но това е абсурдно.

– И все пак – настояваше тя.

– Имаме кислород за повече от три часа.

– А после? – В чертите ѝ пролича странно несъответствие: очите ѝ – необичайно уголемени, одухотворени и изпълнени със страх, лицето – като вкаменено.

Той не можа да понесе това изражение и обърна глава настрана. По стените играеха отраженията на фенерчето му. Само с крайчеца на очите си мяркаше сянката на лицето ѝ.

– А после? – повтори тя.

Гласът ѝ разтърси главата му като с желязна ръка.

На светлината от фенерчето тъмното ѝ лице изглеждаше прозрачно, като от стъкло, сякаш лекото трептене на устните ѝ изискваше върховно напрежение. Той се удиви от лицето ѝ. Напомняше му образа на фантастичния му копнеж, когато в капсулата мечтаеше за нея. Беше видение, родено от ужаса и сляпото безумие, че могат да бъдат вечно разделени. Сега тя приличаше на онзи бленуван лик.

– Не бива да танцуват твърде дълго – каза той уморено, – иначе

кислородът няма да им стигне.

– Къде ли е Бейли?

Катен погледна назад в коридора.

– Изчезна. Бейли, обади се! Къде си се скрил?

– Ти ли си, Катен? – чу се от нейде гласът на Бейли.

– Къде си?

– Ти трябва...

– Чух – прекъсна го Бейли. – Опитай се да ги убедиш.

– Те слушат тебе.

Бейли се изсмя подигравателно:

– Може би! Когато не им развалям удоволствието.

– Бейли...!

– Опитай! Приятно прекарване!

– Недей да вършиш глупости!

Бейли вече не се чуваше.

Катен забърза нагоре по стълбата, следван от Лара.

След многократни опити му се удаде да възстанови контакта. Дискководещият изключи музиката с неохота. Тридесет чифта очи се обърнаха към Катен с укор, че е прекъснал забавлението им.

Катен започна да обяснява положението. Преди да свърши, някой подвикна иронично:

– *O si tacuisses, philosophus mansisses!*¹

Разнесе се вял глас:

– Височествата пълнят гашите! До един час капсулата ще е тук. Какво толкова има!

– Може да се случи нещо – каза високо Катен, – нещо, което да не може да се предвиди.

– Бълнуваш – рече същият глас. – Това ще бъде първият случай от двеста години насам. В капсулата знаят колко кислород имаме. „Теорията, друже мой, е сива, зелено е дървото на живота.“ Музика!

– Но разберете – крещеше Катен, – тя може да бъде принудена да поеме по друга орбита, да се повреди или бог знае какво.

Изригна смях, сякаш бе разказал виц, после музиката надделя. Зантанцуваха, поканиха и тях. Изпълнен с безсилие и недоумение, Катен сви длани в юмруци.

Настроението се повишаваше, танците ставаха все по-бурни.

– Такова нещо ми се случва за първи път – извика някой. – Танци с

1. Ако беше мълчал, щеше да станеш философ (лат). Б. пр.

магнитни обувки и костюм. Могат да те закопаят като падаща звезда.

Зад визорите се показаха усмихнати лица, които се изгубиха бързо в тълпата. Катен разпозна някои от тях.

Скрушен, той приседна до Лара в едно старинно кресло – по силата на навика, отколкото по необходимост. Всичко бе казано; мълчанието тегнеше над тях. Лара го хвана за ръката. Плахият допир му действа успокоително. Времето минаваше. Те безмълвно гледаха танцуващите.

Най-напред лек тласък разтърси кораба, малко след това последва и по-силен. Неколцина танцуващи политнаха. Сетне наблизко падна голям блок. Подът вибрираше, дочуваха слабия, остър звук на разкъсващ се метал. Няколко души, загубили опора, се носеха из помещението. Смесваха се викове и плахи стенания. Бягаха към стените, сякаш те можеха да ги предпазят. Музиката продължаваше да звучи в слушалките, обвиняваше всекиго заедно със страховете му като в пашкул. Бяха безпомощни в своята изоставеност.

Метеоритната бомбардировка продължи повече от два часа, след което градушката утихна, а накрая съвсем престана.

Плътно притиснати, Катен и Лара лежах в една ниша, образувана от три стени. Между отделните тактове на музиката усещаха дишането си твърде ясно.

Някой се обади:

– Поне изключи тази проклета музика!

Тишината стана непоносима. Най-сетне някой набра смелост:

– Колко време имаме още?

Катен погледна часовника си. Оставаха четиридесет минути плюс десетте от резервата. Капсулата все още не се беше обадила.

Катен се надигна тежко. Един сламенорус, дребно-лик младеж помогна на Лара. Имаше открито, любезно лице със светли очи. Попита плахо:

– Сега какво?

Погледна Катен доверчиво, по устните му пробягна нервен тик.

Катен бе заобиколен от объркани лица. Тълпяха се около него като подплашени животни. Брюнетката на Бейли хълцукаше приглушено. Сламенорусият съобщи:

– Имам кислород за още двадесет минути...

Катен бе обзет от объркващо съчувствие и не намери сили да им се разкреши.

– Ще дойде – рече колебливо той. – Там знаят с колко кислород разполагаме.

Не беше убедителен. Щяха да усетят, че иска само да ги успокои. През слушалките гласът му се чуваше както обикновено и както всички останали гласове – малко креслив и нервен, понякога писклив, но прилично безучастен.

– Сега какво? – повтори въпроса си русият.

На Катен отново му се прииска да закрещи насреща им: „Идиоти! Защо прахосахте кислорода си?“, но замълча, опита се да надникне в лицата им, ала те му се изплъзваха.

Хвана Лара за ръката:

– Отиваме да търсим Бейли. Движете се колкото е възможно по-малко! Може да стане опасно.

– А вие? – попита дребният рус младеж угрижено.

– Не ни мисли... – кимна Катен успокоително. Дръпна Лара след себе си, като че ли тя щеше да избяга. Не можеше да им каже, че техният кислород щеше да им стигне за половин час повече.

Когато достигнаха коридора, в ушите им прозвуча надиганият се и заглъхващ вой на сигнала за помощ, тридесеткратно усилен. Ако самата капсула не беше в изключителна опасност, тя трябваше да се опита да стигне до тях по какъвто и да е начин.

Лара прошепна:

– Наистина ли искаш да търсиш Бейли?

– Не.

– Но какво правим тогава? Хабим кислород.

– Ако капсулата не успее... – Катен шептеше. – При тях ли искаш да бъдеш? – той продължи едва доловимо: – Не можем да им помогнем. – Не й даде възможност да възрази. – Да, страхлив съм, бягам. Не искам да съм между четири стени, когато...

Стигнаха до края на коридора. В причудливата следа от метеоритния удар откриха една силно издадена плоча. Седнаха един до друг на защитеното възвишение. Небето бе тясно, границите му неочертани, разпокъсани. Тук-там мъждееше по някоя звезда.

Мислите на Катен кръжаха около една точка. До съзнанието му не достигаше нищо друго. Вече не вярваше на сетивата си. Откъсна се от обичайния свят на възприятията си. Нямаше я нито Лара, нито нищо друго освен този проклет половин час.

– Катен? – това бе нещо като въпрос, проверяващ присъствието му. – Помисли за долината на края на тунела, за каменистия плаж, за къщата и лодката.

Струваше му се, че усеща топлия ѝ дъх. За момент думите ѝ го

разсеяха. Почувства изпръхналите ѝ устни и дори отново разпозна гласа ѝ.

– Дали ще умрем така, както и те? – попита Катен.

– Кого имаш предвид? – попита Лара. Затърси думи, сетне каза просто.

– Екипажът.

– Какво искаш да кажеш?

– Ще си умрем просто така, по една случайност. – В гърлото му се надигнаха сълзи, той преглътна спазматично и замълча, за да не се издаде.

След няколко минути тишината бе нарушена, до тях достигнаха далечни звуци, ту глухи като тътен от изригване, ту ясни, ту пронизителни, ту сподавени.

Ужасени, те се притиснаха един до друг, колкото им позволяваха предпазните костюми. Той усещаше движенията ѝ, чуваше конвулсивното, стенещо хълцане.

Далечният звук не трая дълго, отшумя внезапно. Погледът на Катен спря на индикатора – имаше кислород за още тридесет минути.

Опита се да не мисли за нищо. Времето течеше мъчително бавно. На моменти го обземаше мисълта да отвори визъора на шлема си. Каза го на Лара. Тя се вкопчи още по-здраво в него и спря да хълца. Искаше му се тя да каже не, не бива.

Оставаха още пет минути.

Гласът на бордовия кибернет им се стори като измама на превъзбудените им сетива.

– След 4,3 минути капсулата ще бъде на определеното място. Готови за прехвърляне!

Сякаш се страхуваше да не каже нещо безсмислено. Катен прошепна:

– Защо чак сега?

Той знаеше отговора.

– Поради разширяване на метеоритното поле – по-ранно връщане – невъзможно. – Гласът стана по-ясен и роботът продължи неумолимо: – Изчисляването на курса стана въз основа на изразходването на кислород при минимално натоварване на човешкия организъм. Прехвърлянето може да стане навреме. Изчисленията са проверени. Те са безпогрешни.

В този момент неопровержимият факт, че останалите са мъртви, стигна болезнено до съзнанието му. Споменът за онзи далечен шум го накара да потръпне:

– Става опасно! – гласът му прегракна. – Опасно, опасно.

– Прехвърлянето става навреме – реवेशе автоматът. – Прехвърлянето става навреме...

Всяко обяснение бе излишно. Роботът знаеше положението по-добре от тях самите. Откакто връзката бе възстановена, той приемаше най-важните данни – двама оцелели. Мъртвите не го интересуваха.

След известно време, което им се стори безкрайно дълго, роботът съобщи:

– Положението за скачване достигнато. На път са сервоавтомати за спасяване на трима оцелели.

Въпреки че му бе трудно да диша, Катен се изправи. Той хвана Лара за раменете.

– Чу ли? Трима!

– Бейли!

– Бейли?

– Тя е права. – Той разпозна гласа на Бейли.

Сърцето на Катен щеше да се пукне от възбуда и кислородна недостатъчност. Дишаше на пресекулки. Беше му горещо. Задави се с остатъка от задушливия въздух.

Думите на Бейли звучаха делово и безстрастно:

– Открих няколко бутилки кислород. Усилията, с които успях да ги включа в моя кръгов цикъл, щяха без малко да ми костват живота.

КРАЙ

© 1977 Бернд Улбрих
© 1985 Лидия Капонова, превод от немски

Bernd Ulbrich
Die Überlebenden, 1977

Сканиране и разпознаване: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Бернд Улбрих, Невидимият кръг – сборник с разкази
Книгоиздателство „Георги Бакалов“, Варна, 1985 г.
Държавна печатница „Балкан“, София

Съдържание:

Планета от клас Земя
Степен на смущение „Човек“
Невидимият кръг
Недоразумението
Авария
Омагьосаният котарак
Лейтенант Динкли
Оцелелите

Bernd Ulbrich
Störgröße M – Verlag Das Neue Berlin, 1980
Der Unsichtbare Kreis – Verlag Das Neue Berlin, 1977
Der Mann von Anti – Verlag Das Neue Berlin, 1980

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2379>]